

Η Οικογένεια ως Εκκλησία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=86727>]

Η φιληδονία έχει σαν πρωταρχικό σκοπό και νόημα του γάμου και της ζωής ολόκληρης την ηδονή και βάσει αυτής ρυθμίζει την όλη συμπεριφορά. Στερεί την προσωπική κοινωνία και σχέση και κατεβάζει τον άνθρωπο από πρόσωπο σε αντικείμενο, γιατί στέκεται στην εξωτερική όψη και όχι στο βάθος, γι' αυτό και έχει έντονο το στοιχείο του ανικανοποίητου και της παροδικότητας. Εάν η φιληδονία κυριαρχήσει στον άνθρωπο, τότε πραγματικά τον κάνει δούλο και αιχμάλωτό της και τον σπρώχνει σε δρόμους έξω από την ελευθερία της Εκκλησίας, με αποτέλεσμα να κτυπά θανάσιμα τον οικογενειακό δεσμό της πραγματικής αγάπης και να διαλύει ό,τι καλό και ευγενές υπάρχει.

Αντίδοτο σ' αυτή την ασθένεια είναι η φιλοπονία. Η προθυμία προς κάθε αγώνα και αρετή, εφ' όσον πλέον είναι κανόνας ότι "τα καλά κόπω κτώνται και πόνω κατορθούνται". Η ίδια η Εκκλησία μας, που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για "την ορθήν κρίσιν των νοημάτων", κατά τον Άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή.

Πηγή:<http://04varvara.files.wordpress.com/>

Η φιλοπονία, η άσκηση, αλλά προ πάντων η αγάπη και ο θείος έρωτας μεταμορφώνει τον εμπαθή άνθρωπο, αγιάζει τις ψυχικές και σωματικές κινήσεις και έτσι ελευθερώνεται ο ηγεμόνας νους, ώστε να κρίνει ορθά τα πράγματα, να οδηγεί το σώμα στον αγιασμό και στη σωφροσύνη και να κρατά τον άνθρωπο στο ύψος της “κατ’ εικόνα Θεού” δημιουργίας του και της “καθ’ ομοίωσιν” πο-ρείας και σκοπού.

Αυτοί λοιπόν οι τρεις γίγαντες των παθών πολεμούν κάθε άνθρωπο τόσο μέσα στο χώρο του μοναχισμού όσο και μέσα στο χώρο του γάμου και της οικογενείας, με διαφορετικά όπλα και μεθόδους, αλλά με ένα και μοναδικό σκοπό, την αποτυχία του ανθρώπου να βρει μέσα από τον τρόπο και τόπο της ζωής του τον αγιασμό και τη σωτηρία του.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος προτρέπει: “Εκκλησίαν ποιήσόν σου την οικίαν”. Εκκλησία σαν τόπο και ναό της λατρείας του Θεού , διά του καθημερινού προγράμματος της οικογενειακής προσευχής, όπου όλοι μαζί ενώπιον του ουρανίου Πατρός στέκονται και εκζητούν το θείον έλεος και τη συνεκτική και θεοποιό αγάπη, μετανοούντες για τα καθημερινά ανθρώπινα λάθη και δε-χόμενοι τις ευεργετικές επιδράσεις της χάριτος του Αγίου Πνεύματος.

Εκκλησία ακόμη και σαν τόπο πνευματικής θεραπείας εκ των παθών, όπως ακριβώς λειτουργεί μέσα στην Ορθοδοξία ένα αληθινό κοινόβιο μοναστήρι. Η συμβίωση, η συγκατοίκηση, η συζυγία και η εν γένει κοινωνία της κατ' οίκον εκκλησίας, δηλαδή της οικογενείας λειαίνει τις προεξοχές του χαρακτήρα, πλα-ταίνει το στενό της καρδιάς και διδάσκει ότι χωρίς την εν Χριστώ αγάπη και προκοπή και η οικογενειακή ζωή εύκολα κινδυνεύει να διαλυθεί από στιγμή σε στιγμή.

“Παλαίστρα και στάδιον και γυμναστήριον” ακόμη, υπό του ιδίου Πατρός, χαρακτηρίζεται η οικογένεια, γιατί πράγματι είναι πολύς και μακρύς ο δρόμος και τα εμπόδια, οι πειρασμοί και οι θλίψεις δυσβάστακτες στην πορεία της οικογενείας, γι’ αυτό και είναι αναγκαίο να στηρίζονται επί την ασάλευτον πέτραν του Χριστού και της Εκκλησίας Του, ώστε να μην την καταποντίσουν τα κύματα.

“Το μυστήριον τούτο μέγα εστί, εγώ δε λέγω εις Χριστόν και εις την εκκλησίαν”. Ο Κύριος εκένωσε εαυτόν και έγινε άνθρωπος και προσέλαβε την Εκκλησία και έκτοτε “τρέφει και θάλπει αυτήν” ως νυμφίος ουράνιος και παραμένει κεφαλή της Εκκλησίας. Ούτε Εκκλησία άνευ Χριστού είναι δυνατόν να υπάρξει, αλλά ούτε και ο Χριστός άνευ της Εκκλησίας δίδει τα θεουργικά μυ-στήριά Του στον άνθρωπο. Έτσι και στην οικογένεια κανένας δεν μπορεί να ζήσει χωρίς τον άλλο, ούτε σαν σώμα μπορεί να συγκροτηθεί, εάν κεφαλή της οικογενείας δεν είναι ο Χριστός.

Πρέπει να τονισθεί επίσης ότι το κατ' ευδοκίαν θέλημα του Κυρίου για κάθε ένα ξεχωριστά, είναι η σωτηρία και θέωσή μας. Αυτός είναι και ο σκοπός και το τέρμα όλης της ζωής μας. Επομένως και η οικογένεια και ο μοναχισμός δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά μέσα σωτηρίας. Η οικογένεια είναι ένας τρόπος σω-τηρίας, που δεν πρέπει να απολυτοποιήσει τον εαυτόν της, αλλά να μας οδηγήσει στον Κύριο. Όλα τα σχήματα της ζωής είναι εφήμερα και παροδικά και αξιολογούνται με το κατά πόσον μας οδηγούν ή όχι στην αιώνια βασιλεία του Θεού. Εάν η οικογένεια δεν οδηγεί στο Χριστό, τότε τα αποτελέσματά της είναι πρόσκαιρα, είναι αδύνατα και καταδικασμένα σε θάνατο, όπως και η ίδια σαν τρόπος ζωής του παρόντος αιώνας.

Η οικογένεια τότε θεωρείται ότι και επέτυχε το σκοπό της, όχι με τις κοσμικές επιτυχίες των μελών της, όχι με τη μέχρι τέλους διατήρηση της συνοχής της έστω, αλλά με τον αγιασμό και τη θέωση των μελών της.

Κάθε άλλη αξιολόγηση της οικογένειας με κριτήρια ανθρώπινα και ενδοκοσμικά αδικεί και περιορίζει ασφυκτικά τις δυνάμεις και δυνατότητές της.

Τελειώνω με ένα λόγο ενός συγχρόνου οσίου αγιορείτου ασκητού: “Όταν μάθωμε

να υπερβαίνουμε το εγώ μας, γινόμαστε αληθινά μέλη της οικογένειας μας. Όταν γίνουμε αληθινά μέλη της οικογένειάς μας με την υπέρβαση του εγώ μας, τότε θα γίνουμε πραγματικά μέλη της οικογένειας ολοκλήρου της ανθρωπότητας, του Αδάμ, και τότε θα μπορούμε να προσευχώμαστε στον Θεόν υπέρ όλου του κόσμου. Αυτό όμως δεν είναι άλλο παρά η ενοίκηση του Αγίου Πνεύματος μέσα στην καρδιά μας. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι πίσω από τους τρεις μεγίστους Ιεράρχες της Έκκλησίας μας υπάρχουν αγίες μητέρες, άγιοι πα-τέρες και αγίες οικογένειες. Εάν θέλωμε να διορθωθεί ο κόσμος, ας διορθώσωμε τον εαυτό μας και τις οικογένειές μας”.

Μ’ αυτά τα πτωχά, ευχόμεθα ο πα-νάγαθος Κύριος να ευλογεί όλους και να συνέχει και συγκροτεί τις οικογένειές μας με τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος. Αμήν.

(Απομαγνητοφωνημένη ομιλία)